...ят ме ръка силна отъ близо,
отъ далеко,
и ме, тегнещи отъ свѣтлина
дворъ нагоре.

Тегнещи ме нѣкакъ, вечеръ ранно
отъ стъкъ двора
и бѣлѣеща аръ по спомнѣ нѣкой дата
и година:

„Върви отъ тамъ, отъ себе си, не чакай,
тегли се бързо,
че хората зазнаятъ нещастия твой далечно,
и вечна мъка.

Върни душа, върни обичъ, отъ тамъ загубѣ нѣкоя
радостна;
За нищожна ще се оплакъ и смѣхъ
не е радостъ."

Душата ми отъ стъкла сладки — отъ мѣдни
гостилници
и само вино да ме да се не сѣщамъ
нищо...

Изтрезнѣвамъ вечерѣта се връщамъ съ стъпки
отъ немощи,
и пѣна алкохолна отъ устата
отъ мъчнини,